

Ασφαλιστικό, Απεργίες, Δημοψηφίσματα

(ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ)

Βασίλειος Α. Ζούκος*

18 Μαρτίου 2008

Τα Κίνητρα

Αφορμή για το κείμενο αυτό είναι η τρέχουσα επικαιρότητα. Για μία ακόμη φορά νομοθετούνται μέτρα που μεταβάλλουν συνθήκες ζωής πολλών κοινωνικών ομάδων, και εμφανίζονται στο προσκήνιο έντονες συζητήσεις, και αντιπαραθέσεις. Το κείμενο αυτό έρχεται σαν αποτέλεσμα της διαπίστωσης του συγγραφέα ότι οι προσωπικές του σκέψεις, – τις οποίες θεωρεί ότι είναι άξιες προσοχής – δέν εμφανίζονται εάν στους δημόσιους χώρους συζήτησης. Το κείμενο είναι γραμμένο πρόχειρα, χωρίς επεξεργασία. Με αυτά τα δεδομένα, καλώ όλους τους παραλήπτες αυτού του κειμένου, να το σχολιάσουν όπως αυτοί νομίζουν, ελπίζοντας σε μία βελτίωσή του.

Διαπιστώσεις, Σκέψεις, Προτάσεις

Αυτό που απουσιάζει – κατά τη γνώμη μου πάντα – από τήν έντονη συζήτηση που γίνεται για το νέο Ασφαλιστικό νομοσχέδιο, είναι η διαδικασία που το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου συντάχθηκε και γίνεται νόμος του κράτους. Συντάχθηκε από κάποια ομάδα βουλευτών του κόμματος της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας, και αφού ενημερώθηκαν (;) οι συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι, κατατίθεται στη Βουλή των Ελλήνων για ψήφιση. Οι συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι αντιδρούν, και κηρύσσονται απεργίες με αίτημα την απόσυρση του νομοσχεδίου.

Κάποιες από τις απεργίες κηρύσσονται σε εταιρείες κοινής ωφέλειας με αποτέλεσμα οι πολίτες παροδικά να στερούνται των υπηρεσιών τους.

* e-mail: vzoukos@otenet.gr

Εμφανίζεται λοιπόν μία σύγκρουση γύρω από ένα νόμο, με δύο μέρη αντίπαλα και με σαφή υπεροχή του μέρους της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας, μιάς και θεωρείται δεδομένη η ψήφιση του ασφαλιστικού νομοσχεδίου.

Απέναντι σε αυτή τη κατάσταση, όλοι εμείς οι πολίτες που θυγόμαστε από τις ρυθμίσεις αυτού του νόμου, παραμένουμε εγκλωβισμένοι ανάμεσα στις επιθυμίες μας και τις νομοθετικές ρυθμίσεις.

1. Υπάρχει τρόπος να προβληθούν και να λυθούν τα –δικαιολογημένα κατά τη γνώμη μου αιτήματα – των ασφαλισμένων με μία απλή διαδικασία:

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Συγκεκριμένα: Μία ομάδα πολιτών μαζεύει 200 000 υπογραφές συμπολιτών (5% του εκλογικού σώματος) με ένα σύνολο προτάσεων προς ψηφοφορία μέσω δημοψηφίσματος, και τις καταθέτουν στη Βουλή των Ελλήνων.

Η Βουλή πιστοποιεί το έγκυρο των υπογραφών μέσα σε διάστημα 2 εβδομάδων από την επίσημη κατάθεσή τους και ορίζει την ημερομηνία του δημοψηφίσματος το αργότερο μέσα σε δύο μήνες από τη πιστοποίηση του εγκύρου τους.

Στο επερχόμενο Δημοψήφισμα μπορεί και η Βουλή να καταθέσει επιπλέον πρόταση προς ψήφιση. Έτσι η λύση των προβλημάτων μετατίθεται από τη Βουλή (δηλ τη κυβερνώσα κοινοβουλευτική πλειοψηφία αλλά εκλογική μειοψηφία) απ' ευθείας στον Ελληνικό Λαό ο οποίος και τελικός κυρίαρχος και υπεύθυνος για τις τύχες του είναι.

Η πρόταση αυτή αποτρέπει τις απεργίες που έχουν και βλαπτικές συνέπειες στο κοινωνικό σύνολο, και λύνει θέματα που οι κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις αδυνατούν να λύσουν. (Πχ. Γιατί το ταμείο των Δημοσιογράφων εξαιρέθηκε από τις προτεινόμενες ενοποιήσεις ασφαλιστικών ταμείων ;)

2. Ο τρόπος συνταξιοδότησης και η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των Ελλήνων πολιτών είναι ένα ζήτημα που θα πρέπει να αποφασισθεί – κατά τη γνώμη μου – από τούς ίδιους τους πολίτες μέσα από μία σειρά δημοψηφισμάτων.

Θα πρέπει κατ' αρχήν να συμφωνήσουμε πάνω στις κατευθυντήριες γραμμές της συνταξιοδοτικής και ιατροφαρμακευτικής πολιτικής. Π.χ. Το συνταξιοδοτικό θα είναι ανταποδοτικό, ή αναδιανεμητικό ή κάτι ανάμεσα; Η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη θα είναι ιδιωτική ή δημόσια, δωρεάν ή επί πληρωμή και σε ποιο ποσοστό;

Με βάση τις αρχές αυτές θα πρέπει να ορισθεί κατόπιν και το ύψος της κατώτατης σύνταξης, και οι προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση. Πρότασή μου είναι να συνδέεται η κατώτατη σύνταξη με τις αποδοχές του ανώτατου κρατικού

μισθού σαν ένα κλάσμα του. Να υφίστανται ένα σύνολο από συνταξιοδοτικές κλίμακες πάντα σε συνάρτηση με τον ανώτατο κρατικό μισθό στις οποίες ανάλογα με τις ασφαλιστικές τους εισφορές θα κατατάσσονται οι συνταξιούχοι πολίτες.

3. Πιστεύω ότι ένα μεγάλο μέρος της κακοδαιμονίας των Δημοσίων πραγμάτων οφείλεται:

- α. Στήν αδιαφάνεια και αναξιοκρατία στον Δημόσιο και ευρύτερο Δημόσιο τομέα.
- β. Τη μη ανάληψη ευθύνης εκ μέρους του Ελληνικού Λαού των επιλογών του οι οποίες εναποτίθενται ανά τετραετία σε κόμματα ή σωτήρες των δημοσίων πραγμάτων οι οποίοι είναι ουσιαστικά αναξέλεγκτοι.

4. Το ότι οι ΔΕΚΟ μπήκαν στο Χρηματιστήριο, είναι μία αρνητική κατά τη γνώμη μου εξέλιξη για τον απλό λόγο ότι παύουν να έχουν σαν στόχο τους την εξυπηρέτηση του κοινωνικού συνόλου αλλά την χρηματιστηριακή κερδοφορία.

Προτείνω λοιπόν στους συνδικαλιστικούς φορείς αυτών των οργανισμών, να ξεκινήσουν καμπάνια Δημοψηφίσματος με αίτημα την απόσυρσή τους από το Χρηματιστήριο, και την εισαγωγή κανόνων διαφάνειας και αξιοκρατίας τόσο στις προσλήψεις, όσο και στις ανελίξεις των στελεχών τους.

Η διαφάνεια μπορεί να υλοποιηθεί άμεσα με τη χρήση των τεχνολογιών του διαδικτύου μέσω μη αλλοιώσιμων ιστοσελίδων όπως:

- α. Εμφάνιση στον Ελληνικό Λαό όλων των υπαλλήλων, των μισθών τους και του εργασιακού τους αντικειμένου.
- β. Εμφάνιση σε όλο των Ελληνικό Λαό των φακέλλων των υπαλλήλων και των κρίσεων από τους προϊσταμένους τους.

Επιπλέον:

- α. Υποχρέωση της κάθε ΔΕΚΟ να απαντάει στα αιτήματα κάθε Έλληνα πολίτη καταναλωτή σε οποιοδήποτε θέμα αφορά την ίδια δημόσια μέσω διαδικτύου.
- β. Το διοικητικό συμβούλιο κάθε ΔΕΚΟ να εκλέγεται απ' ευθείας από τον Ελληνικό Λαό και να λογοδοτεί σε αυτόν.
- γ. Δικαίωμα υποψηφιότητας για το ΔΣ των ΔΕΚΟ να έχουν οι Έλληνες πολίτες οι οποίοι θα έχουν ένα μίνιμουμ πανεπιστημιακής πιστοποιημένης μόρφωσης και ένα μίνιμουμ όριο ηλικίας.

- δ. Οι συνεδριάσεις των ΔΣ των ΔΕΚΟ θα είναι δημόσιες μέσω διαδικτύου και τα πρακτικά του θα υπάρχουν σε ειδικές μή αλλοιώσιμες ιστοσελίδες.

Επίμετρο

1. Δέν υπάρχει θετική πρόταση από μέρους των συνδικαλιστικών φορέων, οι οποίοι πάντα ετεροκαθορίζονται από τις κινήσεις των εκάστοτε κοινοβουλευτικών πλειοψηφιών.
2. Οι συνδικαλιστικοί φορείς όταν απεργούν επικαλούνται το γενικό συμφέρον και αιτούνται συμπαράσταση από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο. Παρ' όλα αυτά, ποτέ δέν αιτήθηκαν θεσμοθέτηση διαδικασιών μέσα από τις οποίες θα αναδεικνυόταν κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο η άποψη των πολιτών για το τι αποτελεί κοινό συμφέρον.
3. Έτσι λοιπόν τα Δημοψηφίσματα, και η άμεση ψήφιση/ακύρωση/τροποποίηση νόμων της Βουλής από τους πολίτες δέν υπάρχουν καν σαν αιτήματα στο σύνολο των συνδικαλιστικών φορέων¹.
4. Με βάση τα παραπάνω, το πρόβλημα της Ελληνικής κοινωνίας είναι πρόβλημα Δημοκρατικής Λειτουργίας. Δέν υφίσταται ούτε κατά προσέγγιση Άμεση Δημοκρατία και το χειρότερο, δέν διεκδικείται καν.
5. Τελικά μιά κοινωνία που δέν λειτουργεί δημοκρατικά είναι βέβαιο ότι θα περιπέσει σε μία νέας μορφής δεσποτεία (είτε της λεγόμενης νεοφιλελεύθερης σχολής, είτε της λεγόμενης αριστεράς).

Κλείνω με μιά ευχή: Θα ήταν ευχής έργο για τους σύγχρονους Έλληνες, να παραδειγματίζόντουσαν από τους Αρχαίους προγόνους τους, και να θεμελιώναν ένα νέο πολίτευμα που θα βασιζόταν στην αυτοπρόσωπη σύνταξη και ψήφιση των νόμων τους.

¹ Ρητορικό ερώτημα: Είναι αποτελεσματικότερη μιά γενική απεργία σαν αυτή της Τετάρτης 19/03/08 ή η προκήρυξη ενός Δημοψηφίσματος μετά από συλλογή υπογραφών του Ελληνικού Λαού;